

Resten, §§ 2—3 inklusive, omhandler Spørgsmaalet om Voldgiftsraad. Det foreslaas, at man skal have Voldgifts- eller Mæglingsraad for at forebygge Strid og mægle mellem Lægerne paa den ene Side og Kommunerne paa den anden, hvis der fremtidig skulde opstaa Stridigheder mellem dem. Jeg tror ikke, man kender ret meget til noget saadant for Tiden. Men Lægerne har, som man ved, en stærk Organisation. Da der kan opstaa Konflikter i Fremtiden, anser man det for nødvendigt at have en Ventil, saa at Kommunerne ikke bliver fuldstændig prisgivne Lægerne. Det er ganske naturligt, at Mæglingsraadet skal bestaa baade af Læger og af Repræsentanter, valgte enten af Sogneraadsforeningerne, af Købstadforeningen eller af Københavns Kommunalbestyrelse, saaledes som det er foreslaaet i § 2. I Tilfælde af, at Lægerne og de kommunale Repræsentanter ikke kan enes, foreslaas der valgt en Opmand af Justitsministeriet, og han skal tages blandt de juridiske Medlemmer af Landets kollegiale Domstole. Her er der gjort en lille Forandring fra det, Kommissionen havde foreslaaet. Vi havde ment, at det skulde være Formanden for den faste Voldgiftsret; men jeg for mit Vedkommende har ikke noget imod, at Opmanden bliver valgt af Justitsministeriet. Jeg ved imidlertid ikke, om det er rigtigt at holde sig indenfor saa snævre Grænser som her, Dommerstanden indenfor de kollegiale Retter. Jeg tror, da det er Lønspørgsmaal, det her særlig vil dreje sig om, og da det er en mæglende Virksomhed, som vedkommende Opmand skal have, kunde det udmærket godt tænkes, at der udenfor Dommerstanden vilde kunne findes Folk, som nok saa godt som Dommere var egnede til et saadant Arbejde. Men om dette Spørgsmaal kan man vel komme til at forhandle med den højtærede Justitsminister paa et senere Tidspunkt. Dette Voldgiftsraad skal altsaa træde til i Konflikttilfælde; søge at forebygge Konflikter og mægle Parterne imellem. I § 3 siges der, at der skal tages et bestemt Standpunkt af Raadet i hvert enkelt Tilfælde, og Raadet skal ikke alene meddele Parterne den trufne Afgørelse, men det skal ogsaa søge Resultatet offentliggjort. Man kan maaske standse her ved § 3 og sige til sig selv: Hvad hjælper det? — Man har jo dog ikke noget Middel til at tvinge Lægerne til at gaa ind paa, hvad Voldgiftsraadet har bestemt. Jeg tror dog, at dette, at man offentliggør Resultatet, vil lægge et moralsk Pres paa

Parterne, saa at de i de allerfleste Tilfælde vil gaa ind paa Voldgiftsraadets Resultat.

I Forbindelse hermed har man indenfor Kommissionen drøftet, om man ikke kunde faa fastsat i al Almindelighed Normaltakster for den Praksis; her er Tale om; der skulde fastsættes af et Raad en Normaltakst i alle Landets forskellige Egne. Vi har der mødt meget stærk Protest fra Lægernes Side. Det er ogsaa muligt, at man ikke er i Stand til at gennemføre det, men det maa tages under nærmere Overvejelse i Udvalget. Man kender jo noget lignende paa andre Omraader, f. Eks. for Sagførernes Vedkommende. For et bestemt Arbejde, de har gjort, faar de noget bestemt; og tager man en saadan Klasse af Samfundsmedborgere som Jordemødre, har de ogsaa bestemte Takster hele Landet over for deres Praksis.

Der er truffet den Bestemmelse, at hvis man ikke kan faa Lægerne til at gaa ind paa Voldgiftsraadets Afgørelse, skal Embedslægen kunne tilkaldes — og han maa vel ogsaa have Løv til at have Assistenten —, saaledes at den vedkommende Praksis kan blive besørgt. Kommunerne skal saa give ham det samme Beløb, som er bestemt af Voldgiftsraadet, men heller ikke mere; Resten maa tilskydes af Staten.

Endelig er der i § 5 bestemt, at Raadet ikke alene skal være et Mæglingsraad, men i visse Tilfælde skal det ogsaa kunne afsige Domme, nemlig i de Tilfælde, hvor der er oprettet Kontrakter, Overenskomster mellem en Læge paa den ene Side og en Kommune paa den anden Side, og der saa bliver Tale om, at man forstaar disse paa forskellige Maader; saa skal Voldgiftsraadet træde til og afsige den endelige Dom, der faar bindende Retsvirkning for begge Parter. I saadanne Tilfælde bliver Voldgiftsraadet altsaa en Domstol.

Jeg har ikke synderlig mere at tilføje. Som jeg udtalte til at begynde med, tror jeg ikke, man kan løse Spørgsmaalet alene ved, at man søger at faa dette Lovforslag ophøjet til Lov. Jeg tror, dette Lovforslag nødvendigvis maa følges af et Lovforslag om en Omordning af hele vort Lægevæsen. Det har været Meningen indenfor Medicinalkommissionen, og jeg tillader mig at tro, at det vil være Folketingets Mening, at det vil være den rigtigste Fremgangsmaade. Man havde i Forslaget om en Omordning af Embedslægevæsenet en Paragraf, der gik ud paa at knytte disse to Lovforslag sammen.